

1 Ioan 3,11-17

Ultima propoziție din versetul 10 este, așa cum s-a spus, veriga de legătură, cu care apostolul trece de la neprihănire (dreptate) la dragoste. Oamenii au adus aceste caractere în opoziție unul cu celălalt. Dar în Hristos, care este dreptatea și dragostea desăvârșită, ele sunt pe deplin unite și sunt valabile în totalitate și pentru creștin, deoarece Hristos este viața sa. Prin credință am primit viața care era în El Însuși. Nu este viața lui Adam, pe care o au toți oamenii, ci este o viață nouă, pe care nimeni dintre noi nu a posedat-o înainte de a crede în Domnul Isus. Deoarece ea este viață în sine, ea nu are caracteristici perceptibile în exterior; ea este invizibilă, chiar și pentru noi. Noi însă o putem recunoaște pe baza acțiunilor și efectelor ei, acolo unde ea este prezentă. Dacă așa este deja în cazul natural, să nu fie atunci cu mult mai adevărat în cazul vieții supranaturale, sau spirituale? Să nu ne rugăm pentru primirea acestei vieți, căci prin aceasta am dovedi numai, că nu știm nicidecum ce este această viață. Chiar dacă este greu să definim ce este viața, totuși oricine știe că de îndată ce viața zboară apare moartea. Influența morții se face imediat perceptibilă, înainte ca noi să murim, ea este prezentă de la căderea în păcat. Mortalitatea este o realitate, însă ea devine vizibilă abia în moarte. În general omul o poate constata când moare un alt om sau un animal. Știm însă că aici și colo sunt excepții. Nu există regulă fără excepții, și aceasta o întâlnim în orice lucru. Însă cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu nu există astfel de greutăți, care ar putea să dea naștere la astfel de obstacole. Pentru cei care nu au cunoașterea lui Dumnezeu există fără îndoială greutăți de netrecut; dar prin credința în Hristos primim această cunoaștere. »Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu« (Ioan 17,3).

Cine posedă deci această natură nouă? Orice credincios o are începând cu viața sa de credință, ea este acum prezentă în toată plinătatea ei în fiecare credincios. Căci pe când Domnul era pe pământ, El a vorbit despre faptul, că noi o vom avea din belșug:

»Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug« (Ioan 10,10). Expresia »din belșug« nu are un grad de comparație mai ridicat. Cum a devenit totul altfel prin această viață! Viața, pe care o aveau ucenicii, atunci când Domnul a fost pe pământ, i-a reținut stăruitor să o rupă public cu Templul și cu sistemul iudaic. În opoziție cu aceasta, ce mai avea Domnul nostru, care în harul Său binevoitor S-a supus legii sistemului iudaic, a face cu Legea, după ce El a murit și a înviat? Ar fi anormal să vorbim, că Hristos înviat s-ar fi dus la Templu sau ar fi luat parte la ceremoniile iudaice, la sărbătorile lor, și așa mai departe. Ucenicii trebuiau mai întâi să fie învățați în privința aceasta. Ei nu înțelegeau totul deodată. Și noi suntem înclinați să înțelegem cu greu aceste schimbări mari. Însă viața de înviere era prezentă în acești credincioși și astfel ei erau morți față de toate aceste lucruri. Hristos a murit nu numai pentru păcatele noastre. El a murit și pentru păcat; păcatul nu a fost niciodată în El, dar noi eram adânc cufundați în păcat. El a murit o dată pentru totdeauna pentru păcat și după aceea nu a mai avut niciodată a face cu păcatul. El a fost permanent total nereceptiv pentru efectele păcatului; tot ce păcatul a putut să dea naștere în viața Lui a fost durerea și compasiunea față de aceia care au fost duși în rătăcire prin păcat. Prin moartea Sa, Domnul Isus a înfăptuit cea mai măreață lucrare pe care Dumnezeu a făcut-o vreodată. Reîntoarcerea Lui în slavă va face ca în ziua aceea să se vadă public și cu putere toate calitățile Sale deosebite, pe care El le-a descoperit deja la cruce.

În felul acesta, această viață, cu toate că nu este perceptibilă în exterior, poartă în sine puterea imposibilității de a se desface. Ea este dotată cu putere de către Duhul Sfânt, căci El nu este un Duh de frică, ci de putere și dragoste și chibzuință. Apostolii trebuiau să fie dotați cu putere. Ei trebuiau nu numai să fie martori pentru alții, ci trebuiau inițiați în lucruri mult mai înalte, pe care ei atunci nu le puteau pricepe. Aceste lucruri le puteau pricepe nu numai abia atunci când vor poseda viața de înviere, ci după ce Duhul Sfânt va fi trimis din cer. Aceste două lucruri nu trebuie să le confundăm. Nici să nu limităm acțiunea Duhului la vorbirea în alte limbi, la facerea

de minuni și alte dovezi asemănătoare de putere, care erau numai semne exterioare ale acțiunii pline de putere a divinității Sale. Acestea au dispărut în momentul când Adunarea a început să decadă și a renunțat la dragoste, la adevăr și lumină. Cum putea Dumnezeu să mai pună pecetea acordului Său pe o stare nedemnă de lucruri? Să ne amintim cum chiar și Adunarea din Efes a fost amenințată; căci ea își părăsise deja dragostea dintâi, când Ioan a scris cartea Apocalipsa. După plecarea lui, creștinii în general au decăzut în această stare. Prezența apostolilor a împiedicat simțitor decăderea, care apăruse așa de intensiv.

Este bine dacă noi privim viața nouă din acest punct de vedere, căci ea unește dreptatea practică cu dragostea activă a credincioșilor. Ioan nu vorbește aici despre dragostea lui Dumnezeu – cu toate că ea este inclusă aici -, ci de dragostea noastră, tot așa cum el nu se referă la dreptatea lui Hristos, care slujește la îndreptățirea noastră, ci de dreptatea noastră, atunci când el le pune aici în discuție. Este clar, că această dreptate constă din roade bune. Dar cum pot fi roade bune fără să fie un pom bun? În starea noastră naturală noi am fost orice altceva, numai pomi buni nu am fost; eram pomi răi, care aduc roade rele. Ca să putem aduce roade bune, a trebuit să ni se ofere mai întâi o natură divină, altfel aceasta nu era posibil. La un pom sălbatic trebuie să i se altoiască o ramură nobilă, pentru a putea culege roade bune. Ioan se preocupă aici cu această viață, cu viața veșnică. În ceea ce privește dreptatea – nu este aceea, care este pentru noi (noi nu aveam niciuna, am devenit însă dreptate în Hristos, compară cu 2 Corinteni 5,21) -, ci aceea care acum este în noi, care în fiecare zi dă la iveală din nou dreptatea noastră practică. S-ar putea ca oamenii să nu asculte cu plăcere adevărul, însă el este scris aici în cuvintele apostolului. Totodată chestiunea este prea serioasă, ca s-o trecem cu vederea. Nimeni nu este un creștin adevărat, dacă nu posedă atât dreptatea care, în afara noastră, își are fundamentul în Hristos, așa cum El are în Sine atât natura dreaptă cât și viața nouă, care este viața lui Hristos. În privința aceasta putem deosebi două lucruri: partea „obiectivă”, din afara noastră și partea „subiectivă”, ceea ce suntem noi. Ambele se bazează pe faptul că credinciosul posedă viața lui Hristos. Această viață nu se diferențiază de El însuși. El ne-a dat-o, pentru ca noi să posedăm viața pe care o are El și ca să trăim în ea și prin ea.

Așa începe apostolul cu cuvintele: »Pentru că acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început.« În capitolul 1 versetul 5, găsim aceleași cuvinte: »Și acesta este mesajul pe care l-am auzit de la El.« Versetul nostru însă este mai precis. Mesajul era nu numai »de la El«, ci el a fost auzit »de la început« (nu mai înainte). Ambele sunt decisive. Orice ar fi adăugat omul, este fără importanță. Adevărul neschimbabil al creștinismului practic rămâne, și aceasta are o importanță cu atât mai mare cu cât el stă în opoziție absolută cu concepțiile dominante ale omului. În mod deosebit el combate evident părerile care există despre așa-zisa evoluție. Ideea evoluției este absolut falsă, atât în ce privește lucrurile naturale și într-o măsură mult mai rea cu privire la lucrurile divine. Ea se bazează pe idei păgâne, care mai târziu au fost aplicate cu privire la natură. Ideea evoluționistă neagă puterea și voința lui Dumnezeu de a hotărî toate lucrurile după soiul lor. Adevăratul principiu al zoologiei constă în specii create de Dumnezeu. Ele sunt tot așa de fixate de Creator ca și oricare alte așa-numite legi ale naturii. Clasificările umane sau asemănări exterioare conduc ușor în rătăcire. De aceea învățătura evoluționistă, la o analiză clară, stă total în contradicție cu creația, da, cu drepturile lui Dumnezeu cu privire la creație. Cât este de umilitor, că o asemenea concepție păgână arogantă și nehibzuită revine la viață în timpul nostru! Că oamenii care trăiesc în întuneric, care nu au cunoscut pe Dumnezeu, au gândit în felul acesta, este normal. Ei au avut această concepție cu mult înaintea lui Darwin și a tovarășilor lui de convingeri. Astăzi ea pare să fie calul de bătaie al așa-zisilor „filozofi” și al adepților lor, sclavii dedați unei idei construite pe pură fantezie. Dacă ideea evoluționistă s-ar aplica numai la ființele inferioare, aceasta ar fi ce-i drept greșit, dar nu ar juca un rol mare, făcând excepție de lezarea drepturilor lui Dumnezeu – așa cum se imaginează evoluția unui șoarece, unei maimuțe sau a altor animale. Dar dacă se pune problema omului și a legăturii lui cu Dumnezeu, prin aceea că se afirmă, că el a luat naștere dintr-o algă marină sau o oarecare altă celulă din natură, atunci aceasta este o învățătură rătăcitoare care trebuie luată foarte serios. Prin

aceasta se nimicesc conștiința și responsabilitatea precum și drepturile lui Dumnezeu asupra omenirii create de El. Din cauza necredinței, pe care o impune această teorie, ea nu poate fi niciodată tolerată; de aceea este necesar să fie clar combătută.

Ajungem acum la un alt loc de un deosebit interes, căci aici este vorba de »mesajul«, ca și în cuvintele introductive din capitolul 1, care urmează după facerea cunoscut a dragostei divine și a vieții divine în Fiul Omului pe pământ. Acolo ne-a fost prezentat și aplicat cu privire la noi »mesajul«, că Dumnezeu este lumină. El este tot așa de sigur un adevăr al învățaturii creștine, ca și faptul că Dumnezeu este dragoste. Da, înainte ca aceasta din urmă să ne fie prezentat în capitolul 4, găsim deja constatarea, că Dumnezeu este lumină. Este adevărat, că deja primele patru versete ale capitolului 1 fac clar aluzie, că Dumnezeu este dragoste, însă afirmarea directă a acestui fapt o găsim abia mai târziu. Era deosebit de important ca omul, adus la Dumnezeu prin harul nemărginit, să nu uite niciodată, că Dumnezeu este lumină. Primirea vieții veșnice în Hristos nu trebuie niciodată să ne facă să ne ducem sfințenia noastră practică după bunul plac. Dumnezeu a dovedit cât de detestabil este păcatul, atunci când El la cruce L-a părăsit pe Domnul Isus, care a fost încărcat cu povara noastră insuportabilă. Tot așa poziția noastră în har înaintea lui Dumnezeu ar trebui să facă, ca păcatul să fie tot așa de detestabil și din partea noastră. Dacă El ne-a dăruit deja binecuvântări nespuse de mari, noi nu ne putem sustrage responsabilității morale de a umbla într-un mod demn de lumină. Aceasta este totodată și un mare privilegiu. Ce binecuvântat este, că noi, odinioară prin păcat fii ai întunericului, am fost strămutați în lumina minunată, și anume chiar aici în lumea aceasta, și nu abia atunci când vom intra în cer. Dacă ni s-ar cere să mergem așa cum se cuvine pe acest drum, fără ca Tatăl nostru să nu vegheze permanent asupra noastră, am fi total suprasolicitați, căci la orice greșală am cădea de la Dumnezeu. Păcatul întrerupe într-adevăr părtășia, dar el nu distruge viața lui Hristos din noi. Viața Lui se deosebește de toate celelalte prin aceea că ea nu poate fi niciodată nimicită. Prin natura ei este veșnică. În aceasta constă cea mai mare mângâiere pentru noi, cu toate că se apelează serios la inima și conștiința noastră.

Așa spune din nou apostolul: »Pentru că acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început.« Aceasta a fost atunci când Hristos a venit în dragoste și ne-a dat viața. Atunci ni s-a cerut nu numai să credem în dragostea lui Dumnezeu pentru noi arătată în Hristos, ci și să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a iubit El. Este o binecuvântare și o chemare minunată, demnă de Domnul. Ea presupune, că pentru noi și în noi a avut loc o schimbare totală. Dacă există ceva, care caracterizează omul decăzut, atunci este faptul că el este permanent punctul central al gândurilor și sentimentelor sale. Noi suntem ceea ce năzuim și prețuim. Egoismul nu este niciodată dragoste. Eul propriu este valabil pentru lume, și ca să vorbim cu cuvintele ei, este „numărul unu”. Pentru om, nu Dumnezeu este »Numărul unu”, ci sârmanul, nenorocitul, decăzutul lui eu. Fiecare este propriul lui Dumnezeu. Din punctul de vedere al Celui Preaînalt, numai El este și poate fi Dumnezeu. Necondiționat în inima mea Dumnezeu trebuie să ocupe locul „Numărul unu”. Așa ar fi, dacă eu nu aș fi un om decăzut, păcătos. Domnul pune capăt acestei depărtări față de El prin aceea că ne face o astfel de solicitare a harului. Ea este în orice caz rezultatul faptului că Dumnezeu a coborât aici jos în El, ca să devină pentru noi dăruitorul binecuvântării. Și aceasta nu numai printr-o lucrare, pe care El a lăsat-o să se facă pentru noi, ci prin viața pe care ne-a dat-o. Astfel creștinismul practic constă dintr-o viață pentru Dumnezeu și în concordanță cu Cuvântul Său. Noi ne odihnim nu numai în afară pe Hristos și lucrarea Sa, ci noi avem pe Hristos și în noi. Ambele realități sunt adevărate, și anume deja de la început. În privința aceasta nu se poate schimba nimic; orice schimbare a acestui adevăr ar fi numai pierzare. Acest »mesaj« a fost auzit de la început. Cât de clar este că »de la început« nu înseamnă același lucru cu »la început«, când numai Dumnezeu singur a existat. Nici măcar un înger nu era acolo, ca să-L audă, cu atât mai puțin un om. Dar dacă se spune: »l-ați auzit de la început«, atunci evident mesajul răsună din timpul când Hristos a fost pe pământ. Nu a fost nici măcar o solicitare de a iubi pe aproapele ca pe sine însuși; aceasta ar fi fost numai o lege.

Prin »aproapele tău« se înțelegea atunci în primul rând iudeii. Iudeii nu iubeau pe păgâni. Ei au avut probabil mai puține greutăți cu privire la păgânii care veniseră »să-și caute scăparea sub aripile Dumnezeului lui Israel«. Aceștia puteau prin har să fie numărați în rândul aproapelui lor. Acești aproape dintre națiuni erau însă, luați la un loc, numeric mai puțini decât restul omenirii. Rut și-a căutat adăpost sub aripile Dumnezeului lui Israel. Cu toate că nu făcea parte din sămânța lui Avraam, ea s-a căsătorit cu un israelit bogat și prin aceasta a fost înscrisă împreună cu el în genealogia din care urma să vină Păstorul lui Israel, Domnul Isus Însuși. Astfel de persoane erau practic israeliți. Dar aceasta nu trebuie spus aici. Oricine dintre noi știe, că până la venirea Domnului »iubește pe aproapele tău!« a fost foarte meschin înțeles. Domnul a extins foarte mult înțelesul expresiei, atunci când cărturarul, cu care El vorbea, i-a pus întrebarea: »Cine este aproapele meu?« Atunci când adevărul este prezentat simplu și de înțeles, așa că ascultătorii cu greu pot scăpa de el, ei pun cu plăcere întrebări, ca să scape din încurcătură. Domnul a spus atunci minunata pildă despre samariteanul milostiv. Ce lovitură a fost aceasta pentru mândria iudaică! Nu „israelitul milostiv” a fost prezentat ca model, ci „samariteanul milostiv”! În ce a constat puterea acestei pilde? Samariteanul nu a văzut pe unul din poporul său, care avea nevoie de ajutor, ci pe un israelit, de care toți s-au îndepărtat, numai el nu, samariteanul. Chiar și atunci când un levit a văzut pe cel suferind, sau un preot – o, nu, aceasta nu era treaba lor. Ei au desconsiderat total pe aproapele lor, și anume, deoarece suferința acestui om cerea dragoste și milă. Altfel a fost la samaritean. El i-a legat rănilor și a îngrijit de el. Nu era un tablou potrivit al Domnului Însuși? Și ce plăcut, că Domnul aceasta a vrut să spună, atunci când a prezentat pilda aceasta. El, care S-a coborât să devină „rob”, a fost gata să se ascundă sub înfățișarea unui „samaritean”. El a venit să poarte păcatele noastre pe trupul Său pe lemn și să le anuleze și ca Cel drept să sufere pentru cei nedreți.

Nu este de mirare, că El nu S-a rușinat să fie în această pildă un samaritean; dar ce ticăloșie din partea iudeilor, când Îl leapădă caracterizându-L în felul acesta (Ioan 8,48)!

Avem aici un alt fel de dragoste. Ea poartă parfumul dragostei proprii lui Dumnezeu. Cui îi este arătată dragostea divină în toată plinătatea ei? Copiilor Lui. Faptul că această dragoste este așa de puțin prețuită este o dovadă cât de mult s-a abătut creștinătatea. Nici chiar cei mai slabi creștini nu au sentimente mici pentru păcătoșii care sunt în pericol să se piardă veșnic. Dar pentru interesele copiilor lui Dumnezeu, fie că ei glorifică sau nu pe Dumnezeu și pe Fiul Său, par să aibă simțăminte puține. Marea temă a lor este, ca păcătoșii să vină la credință; restul este de importanță minoră. Ce pagubă, să rămână la acest punct! Corespunde aceasta simțămintelor lui Dumnezeu? Aceasta a fost totul, pentru care Fiul Său S-a ostenit, atunci când El a fost pe pământ? El a fost subiectul întregii dragoste și favoare a lui Dumnezeu pe parcursul întregii perioade a prezenței Lui aici pe pământ, înainte ca El să poarte păcatele noastre pe cruce; și cât de mult a iubit El pe copiii lui Dumnezeu!

Poziția Lui este acum și poziția noastră, cu excepția lucrării de ispășire. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, și dragostea, care se odihnea asupra Lui, se odihnește acum și asupra noastră, așa cum ne asigură Domnul la sfârșitul capitolului 17 din evanghelia după Ioan. Dar aceasta depășește cu totul ceea ce majoritatea copiilor lui Dumnezeu consideră a fi suficient. Desigur, ei nu tăgăduiesc cuvintele Domnului; însă ei nu dau impresia că le înțeleg. Sau vorbesc și acționează ei conform acestora, așa că aceste cuvinte le sunt un model al privilegiilor și îndatoririlor lor? Conștiința de a fi iubit astfel trezește dragoste pentru aceia care de asemenea sunt subiecte ale dragostei lui Dumnezeu.

Este de asemenea important să se înțeleagă, că o dragoste ca a Lui este ceva cu totul nou. Atunci s-a spus pentru prima dată a lor Săi, că copiii lui Dumnezeu ar trebui să se iubească. Domnul a stabilit aceasta în »porunca nouă«. Era realmente ceva nou de aflat, că Dumnezeu era acum în momentul de a crea o familie, în care trebuia să fie adunați toți copiii împraștiați ai lui Dumnezeu.

Aceasta nu a existat niciodată mai înainte. Dumnezeu a făcut aceasta în două feluri deosebite. În scrierile lui Ioan găsim unitatea familiei, în scrisorile pauline găsim unitatea trupului lui

Hristos. Ambele se contopesc ca două feluri diferite ale unității divine. Pe de o parte Hristos a revelat pe pământ natura lui Dumnezeu, ca s-o facă cunoscut aici celor care cred și să-i adune într-unul ca și copiii ai lui Dumnezeu. Pe de altă parte există trupul lui Hristos, deoarece Hristos este glorificat în cer și prin Duhul noi suntem uniți cu El în înălțime. Aici unitatea este între Cap și trup. Capul trupului este Omul glorificat, și punctul central al familiei este Isus, Fiul lui Dumnezeu; Hristos înălțat este ambele.

Prin aceasta este jalonat domeniul în interiorul căruia acest trup este activ. Este dragostea reciprocă, nu dragostea evangheliei, care merge spre omul pierdut. Ea nu are nimic a face cu Legea sau cu aproapele nostru. Este dragoste în relații divine față de familia lui Dumnezeu. Dragostea față de copiii lui Dumnezeu se extinde asupra tuturor sfinților de pe întreg pământul și nu se limitează numai la țara noastră. Toți sunt mădulare ale trupului lui Hristos. Acest adevăr trebuie înfăptuit cu privire la orice credincios, oriunde s-ar afla el, în apropiere sau în depărtare. Nu se poate exclude nimeni din domeniul dragostei, fără a fi în pericol să lezezi Cuvântul lui Dumnezeu sau să-L desconsideri și astfel să întristezi pe Duhul Sfânt, care locuiește în noi, pentru ca noi să facem permanent voia lui Dumnezeu.

Aceasta oferă apostolului ocazia să plaseze sonda și mai adânc. El pune în opoziție evidentă pe copiii lui Dumnezeu cu copiii diavolului și în ambele cazuri merge până la rădăcină. Nu-i este de ajuns să-i numească pe ultimii ca fiind răi, sau copii ai mâniei, așa cum ei sunt numiți în alte locuri. El spune aici: »copii ai diavolului». Aceasta duce la un punct cu o însemnătate deosebit de mare. În mod ciudat el se referă la zilele cele mai de demult ale omului căzut, când lui Adam și Evei li s-au născut copii, și începe cu fiul lor cel mai mare: »nu după cum era Cain, de la cel rău.« Cain nu poate fi niciodată modelul nostru, dimpotrivă, noi trebuie să ne depărtăm de el. Și de ce? »El a omorât pe fratele său.« Așa de departe l-a dus răutatea lui. Cu siguranță aceasta nu era dragoste, ci ură, și aceasta vrea Ioan să prezinte aici. El nu se gândește la o neutralitate între dragoste și ură; el nu vrea să acorde valabilitate ideilor atenuante, care la unii creștini par să fie așa de iubite. Orice reacție afectivă, care aduce scuze pentru Cain, este un compromis față de adevăr. Este însă deosebit de important să se recunoască, că trebuie să existe o despărțire clară între ceea ce este de la Dumnezeu și ceea ce este de la diavolul. Aceasta vrea Ioan să ne arate clar aici.

Este remarcabil, că aici ne este prezentat adevărul cu consecințe mari, că Cain a fost cel care a introdus două lucruri noi. El a fost primul om care a instaurat o religie „carnală”. Cain nu putea fi nicidecum numit un om fără religie. El corespundea oamenilor din timpul nostru, care merg regulat la biserică sau adunare. El posedea numai religiozitatea naturală a cărnii, care nu a dat naștere la nici un gând în sufletul lui, dacă jertfa sa corespundea stării lui sau dacă ea corespundea gândurilor lui Dumnezeu. În general oamenii nu se interesează de astfel de întrebări. Pentru cei mai mulți este suficientă justificarea: „Părinții noștri și bunicii noștri au mers și ei la această biserică.” Ei au fost botezați acolo, confirmați și iau parte la sacramente; sau, așa cum numesc alții, ei erau membrii ai bisericii sau adunării. Toate acestea, după părerea lor, se cuvin unui om onorabil. Iezuiții merg mai departe, spunând că toate să fie spre gloria lui Dumnezeu. Aceasta este pretinsa îndreptățire a strădaniilor lor fără inimă, lipsite de scrupule și rele. Ei sunt obligați să asculte necondiționat de generalul lor, când el explică, că scopul sfințește orice mijloc. Generalul lucrează împreună nu numai cu papa, ci și ca locțiitor al său, și uneori este mult înaintea lui în ceea ce privește deciziile. Toate au loc, după cum se afirmă, spre mărirea gloriei domnului lor, a papei!

Cain avea deci o anumită imaginație a felului în care el se putea apropia de Dumnezeu, ca să-L omagieze. Probabil s-a gândit: „Nu este nimic mai frumos ca florile și roadele pe care Dumnezeu le-a făcut în lumea aceasta.” Dar era deja o lume decăzută, și oamenii erau aceia care au fost alungați din Paradis. Cât de repede a uitat el aceasta și mult mai mult a uitat cauza care a condus la aceasta! Cain nu s-a mai gândit la păcatul neascultării rebele, care l-a obligat pe Dumnezeu să alunge prima pereche de oameni din Paradis. Nu era atunci obligația lui religioasă, ca după părerea lui să aducă ca jertfă ce era mai bun din produsele pământului? Desigur a fost îngrozit de

jertfa fratelui său Abel. „Ce să se gândească despre el? Gândește numai, cât de prost este! El vrea să jertfească un mieluşel și chiar să-lucidă pentru Domnul! Ce să mai spui la aceasta? Cât de barbar și de îngrozitor trebuie să fie aceasta pentru Dumnezeu! Ce rău a făcut mieluşelul? De ce ia el din cei întâi născuți ai turmei și din grăsimea lor? Cu siguranță el a înțeles total greșit caracterul Domnului. Are El plăcere de sânge și grăsime? Se bucură El, când este sacrificat un animal nevinovat, căruia El i-a dat existența?”

Găsim la Cain în detaliu ceea ce în general astăzi constituie majoritatea motivelor logice ale oamenilor. Pe această bază s-a dezvoltat în toate timpurile religia naturală, religia cărnii (firii) în toate formele ei. Este o religie, pe care omul și-o face pentru sine însuși și pentru alții și pe care el o consideră potrivită pentru Dumnezeu. Dar deoarece omul este singura sursă a acestei religii, ea nu conține nici un element divin, ci numai gânduri și pretenții omenești.

Și care era situația cu Abel? El a cumpănit temeinic în credință aceste lucruri și a descoperit cel puțin realitatea îngrozitoare, că el este un păcătos în ochii lui Dumnezeu. Căci noi putem fi siguri, că Abel a auzit de la părinții lui despre sentința lui Dumnezeu cu privire la căderea în păcat. El a aflat de asemenea, că Dumnezeu a vorbit despre un Mijlocitor, sămânța femeii, care va înfăptui lucrarea, pe care nici o creatură nu era în stare s-o facă: nimicirea șarpelui și a urmașilor lui dușmani. Însă mai mult decât aceasta: el a mai auzit și că Dumnezeu a îmbrăcat pe părinții lui cu haine de piele, în loc de frunze de smochin, și aceasta nu i-a fost indiferent. Pentru Cain aceasta nu a avut nici o însemnătate. Abel însă a recunoscut cu siguranță, că în aceasta era un mare adevăr. „Aceasta înseamnă moarte!”, trebuie să-și fi zis el. „Ce înseamnă să fi acoperit cu rezultatul morții? Și anume, nu al morții mele, ca plată a păcatului, ci a morții altuia, a unuia cu totul tainic!” Căci suntem convinși, că Domnul în harul Său a arătat spre singura îmbrăcăminte posibilă pentru omul decăzut, păcătos, și soția lui, care cu toate șorțurile lor din frunze de smochin (îmbrăcăminte confecționată din natura decăzută) erau în orice privință goi din pricina păcatului lor. Înainte de căderea în păcat erau goi în starea de nevinovăție, dar acum devenea vizibilă încălcarea lor temerară. Încercarea lor grăbită de a acoperi acest pas greșit cu îmbrăcăminte din frunze de smochin, trăda numai, că părerea lor nu era mai bună decât a lui Cain. Numai Dumnezeu a adus în ordine problema îmbrăcării lor, și ei au recunoscut măsura luată de El. »Și Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.« Era o îmbrăcăminte întemeiată pe moarte. De aceea Abel a fost învățat prin credință să lege aceste fapte și corespunzător să aducă ca jertfă pe cei întâi născuți ai turmei sale. Fără credință este imposibil să fim plăcuți lui Dumnezeu. Credința se reazemă pe mărturia lui Dumnezeu. Nu ni se cuvine nouă să decidem, cât de departe a fost călăuzit Abel prin credință. Un lucru este clar, că prin credință el a căpătat înțelegere, Cain nu. Credința lui s-ar putea să fi fost mică, dar ea includea toate adevărurile deja revelate. Aceasta este totdeauna important: credința trebuie să fie o realitate și să fie lucrată de Dumnezeu.

Credința lui Abel a fost de o simplitate mare, dar pentru aceasta plină de înțelegere spirituală. El a adus un miel din cele dintâi roade ale turmei sale, care trebuia să moară. Nu era o jertfă care exprima putere pentru a birui șarpele, așa cum ar fi un lup, un leu sau un urs; era numai un mieluşel, care trebuia să moară. »Și Domnul a privit la Abel și la jertfa sa.« El a văzut în ea, ceea ce a văzut din veșnicie, ceea ce chiar și credincioșii din timpurile acelea au recunoscut foarte neclar. El a văzut »Mielul fără cusur și fără pată«, cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, dar descoperit la sfârșitul timpului în Hristos din pricina noastră. În felul acesta din când în când devine vizibilă o rază a adevărului divin, și Abel s-a declarat de partea lui și a respins orice idei omenești. Însă Domnul nu a putut avea nici o plăcere de Cain și de jertfa lui adusă din roadele pământului.

Am amintit mai înainte felul în care Cain a dat primul impuls pentru dezvoltarea în continuare a lumii. În afară de acțiunile exterioare, Cuvântul face precizări suplimentare din care rezultă că Cain a devenit fondatorul religiei lumii. Asupra acestui fapt pare Duhului Sfânt să se ocupe în mod deosebit în epistola lui Iuda. Aceasta arată mai mult decât oricare altă epistolă un context lăuntric cu prima epistolă a lui Ioan, cu toate că felul ei, antitezele ei se armonizează uimitor cu a

doua epistolă a lui Petru. Asemănarea marcantă dintre epistola lui Ioan și epistola lui Iuda constă în aceea, că ambele se ocupă cu decăderea creștinătății. Acești nori amenințatori, întunecoși, de la orizont caracterizează ambele epistole. Ele arată rădăcinile răului, acțiunea duhului necredinței, a prevestitorului decăderii viitoare. În epistola apostolului Ioan sunt »mulți antihriști«, care apar deja ca premergători ai antihristului. Pentru Acela, care locuiește în Adunare, acest indiciu nu putea să rămână ascuns.

Iuda, fratele lui Iacov și »rob al lui Isus Hristos«, vorbește despre »calea lui Cain«. Acest indiciu nu se limitează la uciderea fratelui său. El arată mai degrabă (ca și la Balaam și Core) spre răul religios, care a oferit prilejul direct pentru ucidere. În afară de aceasta, Cain era, în ceea ce privește caracterul lui, un om temerar, arogant și rău. »Lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.« El era omul potrivit ca să devină întemeietorul „lumii” și al religiei carnale. Nu este de mirare, că el nu s-a mulțumit să trăiască în propria lui casă. „Nu”, probabil și-a zis el, „unitatea face puterea! Trebuie să ne unim.” Fiind un om plin de energie a găsit curând oameni care au fost de aceeași părere cu el. Voința lui s-a dovedit a fi mai puternică decât a lor. El a fost primul care a construit o cetate, și putem fi convinși, că el a și domnit peste această cetate, de îndată ce ea s-a dezvoltat. Așa este format omul și voința lui: el iubește puterea. Așa a fost și la Cain. Dar mai înainte el s-a îndreptat în exterior spre religie, și acesta a fost prilejul propriu-zis, evident al decăderii lui. Căci prin aceasta a rupt-o pentru totdeauna cu Dumnezeu; rezultatul îngrozitor este prezentat ochilor noștri în această epistolă. Este în realitate așa, că religia lumii și civilizația ei se potrivesc bine una altora. Este neadevărat, când oameni răi afirmă, că Adam și Eva erau barbari; nicidecum nu erau așa ceva. Dar cine ar denumi starea în care ei se aflau, ca fiind o treaptă de civilizație? Să trăiești potrivit voii lui Dumnezeu este o realitate mai presus de orice treaptă de civilizație. Și dacă ne gândim la progresul cu care se laudă omul: ce este el în ochii lui Dumnezeu, sau ce valoare are el pentru sufletul nostru și duhul nostru?

Lumea este în culmea bucuriei în zilele noastre din pricina progresului ei. El a avut deja atunci începutul. Deja urmașii lui Cain au inventat instrumente de suflat și cu coarde pentru a face muzică, tot felul de scule și unelte de tăiat din bronz și fier și prin aceasta au adus lux și comoditate în existența pe pământ. Fără arta prelucrării metalelor nu putea să aibă loc nici un progres, și astfel familia lui Cain a devenit curând zeloasă în acest meșteșug. În zilele lui Lameh s-a introdus poligamia. Primul vers de cântare, care ne-a fost transmis, nu a fost dedicat lui Dumnezeu ca laudă, ci femeilor lui Lameh. El a dedicat o cântare lui Ada și Țila, în îndreptărire de sine și aroganță, dar și să le liniștească în temerile lor. Într-un fel provocator a răstălmăcit afirmația lui Dumnezeu și credea că Dumnezeu trebuie să aprobe faptele lui. Dacă Cain ar fi trebuit răzbunat de șapte ori, atunci Lameh cu siguranță ar fi trebuit de șapte ori șaptezeci. Promisiunea lui Dumnezeu dată lui Cain a aplicat-o Lameh cu aroganță la sine însuși. Aceasta este natura lumii acesteia, și acesta era caracterul religiei ei chiar de la început.

În epistola noastră adevărul iese clar la lumină: »Și pentru ce l-a ucis? Pentru că lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.« Scriptura constată starea morală a lui Cain și a lui Abel, care îi caracteriza, înainte ca ei să aducă jertfa lor. Lucrările lui Cain erau „rele”, dar ale fratelui său erau „drepte”. „Rău” este o expresie mai puternică decât „greșit”, ea arată spre o intenție și o viață în răutate. Nu este vorba numai de fapte rele, ci de o înaintare și perseverare în rău. Faptele lui erau rele, ale fratelui său dimpotrivă, erau drepte. Aceasta era deja starea inimii celor doi, înainte de veni prilejul care a provocat supărarea lui Cain. Este însă instructiv să vedem, care a fost acest prilej. Domnul a primit pe Abel și jertfa sa, jertfa lui Cain a fost însă respinsă. Cain nu a putut să suporte aceasta. Mândria lui s-a revoltat, mânia lui nu cunoștea limite. Deoarece nu putea să întreprindă ceva direct împotriva Domnului, s-a îndreptat spre fratele său. Atacul a fost foarte clar îndreptat împotriva Domnului. Faptul că Dumnezeu l-a respins a fost în ochii lui mult mai grav decât primirea lui Abel, cu toate că și aceasta a provocat furia sa. Cain nu simțea în conștiința lui nici un sentiment pentru păcat și nici un sentiment pentru Dumnezeu. Dumnezeu și păcatul se condiționează reciproc în conștiința omului. Căci sentimentul de a fi păcătuț conduce sufletul în prezența lui Dumnezeu, și anume, înaintea Lui ca Judecător al păcatului. De aceea, ce

urmări trebuie să aibă vina noastră înaintea ochilor Săi? Dar nu există îndurare pentru păcătos? Da, îndurările Lui nu sunt la capăt. Credinciosul știe aceasta, și cu siguranță Israel o va afla prin harul Său. Cain n-a crezut niciodată în aceasta; astfel el a ajuns din împietrire la deznădejde. Deoarece el era rău în sine însuși, nu avea nici o imaginație despre bunătatea lui Dumnezeu, pe care El o arată chiar și unui om rău, dacă la chemarea harului el se îndreaptă spre El. Una știa el foarte bine: dacă cineva l-ar jigni, acela nu va putea să se bazeze pe îndurarea lui. Și deoarece el niciodată nu a simțit nevoia de Mântuitorul și nu avea nici încredere în hotărârea de har a lui Dumnezeu cu privire la sămânța femeii, el a apreciat pe Dumnezeu potrivit cu gândurile lui. El credea că Dumnezeu, ca și el sau într-un mod și mai grav, va arăta față de vinovat o severitate fără milă.

În versetele următoare aceasta este prezentat practic. »Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.« Această schimbare a formei de adresare este foarte importantă. Găsim în general adresarea »copii«, de două ori »copilași«, apoi »preaiubiți«, aici însă expresia »frați«. Nu este greu de recunoscut, cât de potrivite sunt aceste expresii la locul lor. Apostolul vrea să vorbească fraților despre dragoste; de aceea el îi denumește acum în mod corespunzător »frați«. Niciodată să nu trecem pe negândite peste un cuvânt al Scripturii, ci să căutăm să înțelegem de ce Dumnezeu folosește tocmai acest cuvânt și nu altul. Crediința poate confirma, că folosirea Cuvântului sub această formă este permanent de cel mai mare folos. Pe lângă aceasta nu trebuie să uităm caracterul nesigur al omului și urmările lui, prin care s-a ajuns uneori la alegerea greșită a unui cuvânt la traducere. Noi ne putem explica strecurarea unor asemenea greșeli și în general avem suficiente puncte de reper pentru corectarea lor, chiar dacă aceasta nu este posibil în toate cazurile.

Ce se spune în aceste versete este foarte ușor de înțeles. »Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.« Cine erau aceia care alcătuiau această lume? Și cine erau aceștia, care urau, pe care apostolul îi avea în mod deosebit în atenție? Cel puțin în principal aceia care au fost în părtașia Adunării, dar care apoi au părăsit-o. Aceștia sunt permanent adversarii cei mai răi. Oamenii, care renunță la adevăr, urăsc apoi nu numai adevărul în mod deosebit, ci și pe aceia care se țin strâns de acest adevăr. Ei nu se pot suporta unii pe alții, și de ce? Din aceleași motive, din care nici Cain nu putea. Ei se simt acuzați de către ei. Nimic nu provoacă mai mult pe un apostat ca gândul, că el va fi condamnat. El încearcă să îndepărteze cât mai mult de la sine orice bănuială cu privire la propria pervertire, deoarece el este complet orbit de dușman. Deoarece el s-a pus la dispoziția minciunii lui Satan, el are parte de gândirea ucigașă a acestuia.

Așa este caracterul duhului lumii, în mod deosebit în aceia care au renunțat la adevărul, pe care l-au mărturisit odinioară, și care joacă un rol așa de trist în toată această epistolă. Odinioară ei au întors spatele lumii – cel puțin așa părea; acum se reîntorc la aceeași lume, pe care odinioară au condamnat-o în exterior. Era numai o despărțire superficială de ea. Legăturile n-au fost niciodată rupte în realitate. Acum s-au întors acolo, unde vechile lor înclinații îi ademeneau, deoarece adevărul s-a pierdut pentru ei și nu i-a mai atras. Numele Isus nu a câștigat niciodată inima lor pentru Dumnezeu, cu toate că El chiar și asupra celor necredincioși exercită deseori o influență evidentă. Vreau să atrag atenția, ce influență remarcabilă exercită Mântuitorul chiar și asupra oamenilor care sunt complet lumești. Să ne gândim la artiști. Evlavia nu este tocmai caracteristica, care îi deosebește ca clasă de ceilalți oameni. Dimpotrivă ei sunt deseori în mod deosebit dedați satisfacerii simțurilor și patimilor lor și a tot felul de plăceri lumești. Știm desigur că nu puțini au fost pictorii creștini. Deoarece aceste fapte sunt de netăgăduit, nu doresc să așez toți pictorii în aceeași categorie. Prietenul nostru deosebit, poetul William Cowper avea o părere foarte rea despre colegii lui poeții. El spunea, poeții sunt de regulă „o societate rea”; și, desigur, nimeni nu era mai îndreptățit să-i caracterizeze, decât Cowper. Cu toate că el era un poet, el s-a ținut complet departe de colegii lui poeți, nedemni de a fi iubiți, și era bucuros să nu aibă nici un fel de părtașie cu ei. Poeții sunt înclinați ca și pictorii, să lingusească vanitatea bărbaților și femeilor; realmente mulți trăiesc din aceasta, de exemplu părinții iubesc fotografiile măgulitoare ale copiilor lor. Dar chiar și pictorii, și chiar deosebit de pregnant, au fost influențați de

învățătura Domnului Isus. Cine cunoaște arta sculpturilor antichității, va trebui să recunoască, că sculpturile grecilor erau deosebit de senzuale. Ele corespundeau punctului lor de vedere. Însă pictura Evului Mediu, în mod deosebit renumitele picturi din timpurile de mai târziu, care s-au păstrat până în zilele noastre, în mod surprinzător au fost marcate de creștinism, cu toate prezentările defectuoase sub papalitate. Ele se deosebeau esențial de arta antichității. Ceva din frumusețea sfântă strălucește din aceste picturi, în măsura în care un om lumesc o poate prezenta. Se găsește exprimarea supunerii smerite și a dependenței de Dumnezeu nevăzut. Femeia nu mai este prezentată ca ademenire pentru bărbat și invers, nici bărbatul în poftele și plăcerile lui. Nici o urmă de Afrodita și Apollo, care incitau pe greci să se strice în lucruri senzuale. Prezentarea fecioarei cu Copilul mărturisește despre omagierea idealului curăției, care până atunci nu a existat între oamenii lumii. Desigur, nu vreau să dau impresia, că eu acord acestor reprezentări înțeleșuri adânci. Dimpotrivă, inima rea a omului s-a arătat în aceea, că prin divinizarea mamei a fost dezonorat Fiul lui Dumnezeu. Era influența puternică, însă numai în exterior, a Numelui Isus asupra oamenilor, care nu puteau să se ridice deasupra naturii lor și nu posedau nici o credință adevărată în Tatăl și în Fiul.

De aceea nu trebuie să fim surprinși, că aceia, care s-au inclus în autoînșelarea bisericii, prin tot ce i-a înconjurat și prin influența spirituală a preaslăvitului Nume Isus au fost profund impresionați. Însă influența n-a pătruns mai adânc, numai simțul lor a fost impresionat. Hristos n-a devenit viața lor, căci altfel ei nu L-ar fi părăsit niciodată, și cu atât mai puțin i-ar fi părăsit El. »Pentru că, dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi.« Și care a fost urmarea, dacă ei nu au rămas în mijlocul credincioșilor? Încetul cu încetul au devenit tot mai neîmpăciuitori, în mod deosebit atunci când credincioșii, din cauza apostaziei lor, au refuzat să-i mai numere în rândul creștinilor. »Nu vă mirați, dacă vă urăște lumea.« Ei aparțineau lumii lui Cain, care totdeauna începea cu aroganța religioasă și sfârșea cu crima.

Însă după aceea Ioan arată imediat opusul: adevăratul creștinism. »Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați.« Această frază este de o importanță deosebită, deoarece ea face legătura directă cu locurile din Evanghelie, care au o mare importanță. În Ioan 5,24 Domnul Însuși rostește aceste cuvinte (ultima parte a versetului), fără numirea expresă a pronumelui »noi« și fără să se refere la fiecare credincios în parte: »Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.« Câtă binecuvântare au adus deja aceste cuvinte minunate multor suflete!

Însă noi nu trebuie niciodată să ne lăsăm prea mult impresionați de aparent locuri asemănătoare din Scriptură. Se spune, că capul înțelept se arată prin aceea, că el găsește asemănări acolo unde sunt diferențe, spre surpriza și satisfacția altora. Există ceva mai bun, decât a avea un cap înțelept, și aceasta este discernământul sănătos. Acesta se arată deseori în aceea, că se constată diferențe la lucruri care par a fi asemănătoare. Aceasta este exact contrariul abilității, și aici eșuează oamenii în general.

În ce constă deci diferența între cele două locuri citate? Nu arată Domnul acolo, că un om prin credința în mărturia lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său primește viața veșnică și nu vine la judecată, ceea ce este inevitabil partea oricărui om fără Hristos? Căci cine vine la judecată, în realitate el nu va putea niciodată scăpa de ea. Motivul este de înțeles, căci »judecata« înseamnă, că se primește ce s-a meritat. Ce ai meritat tu și ce am meritat eu de fapt? Nu eram noi datori, incapabili de a face binele, și păcătoși, înainte să fim mântuiți prin har? De aceea să nu gândești, că cineva poate merge la judecată, așa cum este, și apoi poate să iese de acolo. Nu, pentru el este numai drumul în iazul cu foc. Dar cu aceia care cred, Dumnezeu nu acționează așa. Ei au viața veșnică și nu merg la judecată. Aceasta înseamnă nu numai că ei nu merg la „pierzare”; căci acest cuvânt nu exprimă gândul care este cuprins în cuvântul „judecată”. Domnul vorbește clar despre faptul, că cel care crede nu merge la judecată, căci El Însuși a purtat pe cruce judecata asupra păcatelor noastre. Ideea de a lega judecata cu viața veșnică ar fi monstruoasă și total lipsită de sens. Ca să accentueze și mai puternic harul, El a spus, că respectivul »a trecut din

moarte la viață». Moartea era starea lui ca om pierdut, acum el posedă viața Domnului. Această schimbare a avut deja loc aici pentru suflet, nu însă pentru trup; acesta va fi transformat în învierea vieții, așa cum mărturisește Ioan 5,29.

Prin aceasta versetul 24 este un cuvânt foarte binecuvântat pentru păcătosul sărman, care dorește cu plăcere să știe cum poate primi viața veșnică. Dar despre aceasta nu se vorbește nimic în epistola noastră. Aici nu este vorba de a crede, pentru a obține această binecuvântare. Aici se spune, că »noi« (frații) »știm« și, prin faptul că iubim pe frați, oferim dovada practică. Aceasta ar fi imposibil fără a avea viața veșnică, natura divină, singura care poate iubi dumnezeiește. De aceea apostolul accentuează așa de mult cuvântul »noi« și prin aceasta se referă numai la frații în Hristos. Diferența față de Ioan 5,24 este evidentă. Desigur, cuvântul »noi« nu are întotdeauna același sens; numai contextul decide ce se înțelege prin »noi«. Pronumele »noi« este așa de diferit folosit în Scriptură, că dacă s-ar face o regulă care să-i atribuie permanent același înțeles, aceasta ar dovedi numai necunoașterea folosirii lui în locul respectiv. Aici este accentuat »noi«: »Noi știm (total conștienți), că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați.« Cât de clar recunoaștem diferența, dacă comparăm cele două texte!

Ce știe necredinciosul despre această schimbare? Cum ar putea el de fapt să știe ceva despre ea? Necredinciosul este mort în păcate și merge la judecată. Numai credința primește binecuvântarea despre care vorbește Hristos aici. Însă frații se iubesc între ei, căci ei aparțin familiei lui Dumnezeu și ei au crezut deja. De aceea »noi« nu suntem solicitați în acest loc să credem. Se consideră premisă, că noi, care am crezut în ceea ce privește viața veșnică, iubim pe frații noștri. Faptul că am trecut din moarte la viață este confirmat prin dragostea noastră. Noi avem această cunoaștere conștientă și trebuie s-o avem, în opoziție cu aceia, care fără nici o dragoste dumnezeiască înalță o cunoaștere goală la o teorie înaltă. Dintre toți oamenii de pe pământ, numai credincioșii, numai frații în Domnul, numai »noi«, au privilegiul să poată spune, că noi am trecut din moarte în viața veșnică, pentru că iubim pe frați. Această dragoste de frați este mărturia și dovada practică pentru aceasta. Numai credința ne-a așezat în această stare binecuvântată prin harul lui Hristos. Noi nu am primit nici viața veșnică, și nici nu am trecut din moarte la viață pe baza dragostei noastre pentru frați. Odinioară uram pe frați, căci eram morți în păcate. Abia după ce am crezut pe Dumnezeu am trecut din moarte la viață și am învățat să iubim pe frați, ca începând din momentul acela să-i iubim pentru totdeauna.

De aceea apostolul, prin cuvintele »Cine nu îl iubește pe fratele rămâne în moarte« prezintă o axiomă a creștinismului, aceasta înseamnă, un principiu incontestabil, care nu are nevoie de dovezi. Ce concluzie serioasă se trage din aceasta! Oricine nu are această dragoste, nu posedă nici viața și nici nu a ieșit din moarte. Dar de ce spune Ioan »frați«? Este o constatare abstractă, care se bazează pe crezul lui. Apostolul iubește astfel de afirmații, care sunt ocolite foarte grijuliu de către cei pedanți. El nu se mulțumește nicidecum cu teoria. El întâmpină pe fiecare pe terenul mărturiei lui și mărturisește că »cine nu iubește pe fratele rămâne în moarte«. Tocmai prin ura lui el dovedește că nu este un frate adevărat. Să observăm severitatea felului lui de exprimare! El nu spune numai, că un astfel de om este mort, ci că el »rămâne în moarte«. Orice ar fi mărturisit el, el a fost permanent mort spiritual și rămâne în moarte. Dovada pentru aceasta este, că el niciodată nu a iubit pe acela, pe care a fost chemat să-l iubească ca mădular al familiei lui Dumnezeu. El n-a avut nici o dragoste; dacă ar fi avut cu adevărat viața lui Hristos în el, atunci ar fi trebuit să posede și dragostea.

După aceea apostolul merge un pas mai departe: »Oricine îl urăște pe fratele său este un ucigaș.« Prin aceasta mărește substanțial intensitatea cuvintelor sale. Acum nu este vorba numai de un om care nu iubește, ci de cineva în a cărui inimă ura este activă. Prin cuvintele sale și prin comportarea sa neînfrânată trădează ura sa și este astfel denumit un »ucigaș«. Apostolul pătrunde aici până la rădăcinile răului. Deoarece la verificarea felului de gândire a omului acela se constată ura, în principiu el este un ucigaș. Tot așa Domnul numește din principiu un preacurvar pe bărbatul acela, care se lasă pradă plăcerii nepermise, în loc s-o condamne, să se rușineze de ea și să se smerească din cauza ei. Dumnezeu se preocupă cu inima și nu cu exteriorul creștinilor.

Atât ce are lor înlăuntrul cât și ce se arată în afară caracterizează pe mărturisitorul creștin, acestea desigur nu ar fi recunoscute și ar fi imposibil să fie recunoscute de un tribunal lumesc.

»Și știți că nici un ucigaș nu are viața eternă rămânând în el.« Găsim aici exact contrariul lui Hristos și cea mai mare asemănare cu natura diavolului. Nu corespunde aceasta pe deplin împotrivorului nostru, mincinosului și ucigașului de la început?

»Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi.« Nu se spune „dragostea lui Dumnezeu”; textul exact al Scripturii spune »dragostea«. Adaosul „lui Dumnezeu” (în „Authorized Version”) a fost făcut cu intenție bună, dar este mai bine să rămânem la adevărul simplu. »El Și-a dat viața pentru noi«. Aici »El« este iarăși remarcabil. Fără îndoială este vorba și de dragostea lui Dumnezeu; dar Ioan combină intenționat noțiunile »Dumnezeu« și »Hristos«, cu toate că numai Hristos Și-a dat viața. În studiile noastre de odinioară am găsit mereu aceasta. Această faptă a lui Hristos este dovada mare și incontestabilă a dragostei nesfârșite, o dragoste care a venit foarte clar din Dumnezeu, dar a fost revelată numai de Hristos. El Și-a dat viața pentru noi. Ar fi o iluzie pură și s-ar arăta că nu s-a înțeles puterea acestei morți, dacă s-ar vrea ca această moarte să se compare cu moartea unui om care din simpatie mare față de prietenul lui se jertfește sau își pune viața în joc pentru a-l salva pe prieten. Privește-L pe Acela care a murit astfel pentru noi! Care a devenit Om, ca să sufere deosebit de îngrozitor și să poată muri, și aceasta pentru noi, care eram pierduți și nu puteam arăta nimic altceva, decât numai păcate!

»Și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.« Suferința Lui L-a dus în adâncimi de neimaginat: nimic nu se poate asemana în vreun fel cu aceste suferințe. Și cu toate acestea ce a făcut El este un model pentru ai Săi, desigur cu excepția lucrării de ispășire. Sunt însă limite, unde nu-L putem imita? Dragostea ne-a fost dată, ca prin ea să biruim toate greutățile. Dragostea, pe care a avut-o Dumnezeu față de noi, pe când noi eram încă în păcatele noastre, dă naștere în noi la dragoste față de Dumnezeu și față de copiii Săi, frații noștri. Și »noi suntem datori« să ne dăm viața pentru frați. Ioan nu spune: „ne dăm viața”, cu toate că au existat credincioși care au murit nu numai din pricina lui Hristos, ci și pentru frații lor. Dar Ioan se mulțumește să spună: »și noi suntem datori.« Dragostea noastră, care este din Dumnezeu, ne face capabili pentru aceasta. Și dacă moartea noastră ar fi de folos pentru fratele nostru, să fim gata să murim. Însă rar va interveni un astfel de caz neobișnuit, în care ni se cere să ne dăm viața.

Noi suntem însă și instruiți, că sunt destule ocazii practice care apelează la inima noastră, fără ca să se ajungă acolo să trebuiască să dăm această dovadă a dragostei noastre. Nu trebuie să mergem departe, pentru a găsi nevoi care cer activitatea dragostei din inima noastră. Să ne gândim numai la lucrurile zilnice. Aproape că nu vom întâlni o situație pe pământ, în care trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar vom întâlni des lipsuri naturale, și noi știm de cele mai multe ori care sunt obligațiile noastre: să ajutăm pe fratele nostru sau pe sora noastră în nevoile lor. Ce simte sufletul tău într-o astfel de situație? Cum acționează dragostea noastră la suferințele fratelui sau surorii?

»Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?« Cuvântul »a vedea« are aici înțelesul profund de a privi contemplând, a cuprinde cu privirea, a băga de seamă; nevoia fratelui este clar recunoscută. Probabil el nu a făcut nici cea mai mică aluzie, nu s-a plâns și nu a spus nimănui greutățile lui. Această tăcere ar trebui să fie un apel și mai puternic la inimile noastre. Fratele și-a purtat povara fără să murmure; sora a răbdat și a spus numai lui Dumnezeu nevoia ei. Ochii noștri văd aceasta, privesc la nevoia fratelui, și totuși zăbovim să ajutăm. Avem posibilitatea să ajutăm și să alinăm nevoia sa, dar în loc s-o facem, »ne închidem inima«, înlăuntrul nostru, față de cel ce trebuie să sufere așa de mult. »Cum rămâne dragostea lui Dumnezeu în el?« Apostolul prezintă aceste cuvinte liniștit și precaut, însă totodată serios și înduioșător. El nu îmi cere să mor pentru fratele; dar mă roagă insistent să dovedesc dragostea mea cu mijloacele care îmi stau la dispoziție peste nevoile mele reale, față de cineva care sufere de frig, de foame, este bolnav sau

are alte nevoi. Se poate ușura suferința fratelui, și totuși n-o facem: »cum rămâne dragostea lui Dumnezeu în el?«

Dragostea este imboldul naturii lui Dumnezeu, și ea este și în natura nouă a copiilor Săi. Ea trebuie să curgă permanent spre alții, nu numai în ocazii deosebite, ci în lucrurile cele mai mici ale vieții. Fie ca felul de exprimare deosebit de potrivit al apostolului să nu ne scape. În versetul 16 el a vorbit numai despre »dragoste«; aceasta era pe deplin suficient acolo, căci din cuvintele care urmează rezultă clar, că este dragostea Aceluia care Și-a dat viața pentru noi. În capitolul 2 am găsit nu numai »dragostea«, care este în opoziție cu lumea, și nici »dragostea lui Dumnezeu«, ci »dragostea Tatălui«. Dar în acest verset »dragostea Tatălui« nu ar fi avut locul potrivit. Aici avem »dragostea lui Dumnezeu«, cu care El iese în întâmpinarea celei mai neînsemnate creaturi a Lui, și care trebuie să mustre așa de aspru pe copilul Său, dacă inima lui se închide față de nevoia fratelui său așa de încercat.

În încheiere doresc să atrag atenția asupra felului diferit de folosire a morții lui Hristos în capitolul 3. În versetul 5 Îl vedem revelat, ca să înlăture păcatele noastre; în versetul 8 a fost revelat, ca să nimicească lucrările diavolului; și în versetul 16 El Și-a dat viața pentru noi și ne-a dovedit dragostea Sa ca etalon pentru dragostea noastră. Toate acestea s-au arătat unite împreună în moartea Sa, așa cum găsim mai detaliat în Evrei 2,9.10.14.17.